

Dělostřelectvo u nás a v cizině.

Francie zavádí novou lehkou houfnici.

Podle příkladu dělostřelectva téměř všech armád zavádí i Francie do výzbroje svého dělostřelectva lehkou houfnici.

Tato 105 mm lehká houfnice vz. 1935 „B“ je rychlopalné dělo s lafetou a štítem. Rozkládací lafeta, stejná jako u 155 mm GPF., dává odměrovému řididlu rozsah 940 dílců. Zákluz je různý podle elevace a je automaticky řízen zákluzovou brzdou. Rozsah náměrového řididla sahá od —6 do +50 stupňů při rozevřené lafetě. Když je to nutné, může houfnice střílet i se zavřenou lafetou, tehdy je však rozsah řididel omezen: u náměrového řididla od —6 do +12 stupňů a u odměrového řididla na 100 dílců vlevo a vpravo od osy děla.

V obou případech však, s rozevřenou i zavřenou lafetou, musí být dělo před vypálením první rány zakotveno, t. j. choboty musí být zapuštěny do země.

Hlomozna je zpravidla v postavení vedle děla.

105 mm houfnice se dopravuje zahákována do kolesny tažené buď šesti koňmi nebo traktorem. Je-li dopravována s pomocí traktoru, je opatřena pryžovými obroučemi nebo podvozky, což jí umožňuje na silnici hodinovou rychlost 20 km a v stířavém terénu rychlost odpovídající hipomobilním jednotkám.

V postavení váží dělo 1627 kg (váha je tedy dosti veliká, rozvírací lafeta ji zvýší asi o 150 kg).

Jedinou střelou je prodloužený granát se zúženým dnem vz. 1935, s dvěma vodícími obroučkami, váží 15½ kg a lze jej střílet nárazově a časovaně. Je opatřen buď zapalovačem R. Y. G. vz. 1918 s účinkem okamžitým anebo s krátkým zpožděním anebo dvojitým zapalovačem LD. vz. 1917.

Náplň je uložena v samostatné nábojce a obsahuje sáčky balistidu a prachu SD. 4 v různém počtu podle toho, jaké počáteční rychlosti má být dosaženo. Největší rychlost činí 442 m/sec. (náplň 0), nejmenší 159 m/sec. (náplň 7).

Balistické vlastnosti nové 105 mm houfnice bude lze zjistit teprve podle tabulek střelby, které však dosud nebyly vydány. Podle údajů dosud uveřejněných se zdá, že dělo bude velmi přesné, a jeho maximální dostřel 11—12 km.

Normálně nebude asi lze překročit kadenci 6 ran za minutu. Je zmenšena vahou střely (přes 15 kg), dělenou střelou (nábojka zvlášť), což vyžaduje dvojího nabíjení a sklonem hlavně, který činí postavení nabíječe málo pohodlným.

Po stránce organizační nahradí asi 105 mm lehká houfnice v divisi 155 mm hrubou houfnici, která je příliš těžká a často neekonomická. Touto hrubou houfnicí bude pak vyzbrojeno sborové dělostřelectvo.

V zásadě přidělí sbor divisím 155 mm houfnici jako posilu v takovém počtu, jak toho budou vyžadovat potřeby boje. Méně častěji, hlavně tehdy, nebude-li mít sborové dělostřelectvo 155 mm kanon, ponechá si veškeré nebo část jednotek 155 mm houfnic pro úlohy protibaterijní.

Nové 105 mm lehké houfnice použije divisní dělostřelectvo hlavně ke střelbám na svahy a ke všem střelbám, které jinak provádějí 75 mm kanony, na cíle v terénu vhodném pro houfnici. Tak bude mimo jiné provádět palby přehradné, ničení lehkých krytů a mělkých zákopů, s nimiž se setkáme v prvních dnech boje, kdy je nepřítel jen povšechně v terénu zařízen.

155 mm houfnici případnou pak v divisi úkoly ničení důkladných krytů a hlubokých zákopů, které může nepřítel místy vyhloubit i v jediné noci ztrávené na posici.

V celku lze říci, že se jedna baterie 105 mm lehkých houfnic, pokud jde o hodnotu účinku, vyrovná asi 2 bateriím 75 mm lehkých kanonů.

105 mm houfnici budou vyzbrojeny ovšem i divise motorisované.

Taktéž se s nimi shledáme u dělostřelectva hlavní zálohy, která je bude podle potřeby přidělovat sborům a divisím jako posilu.

Jejich strategická pohyblivost 20 km v hodině je v celku rovna asi pohyblivosti velkých mechanizovaných jednotek.

Tak tedy vidíme, že organizace francouzského divisního dělostřelectva bude nyní vybudována na podkladě materiálu dvojího druhu: 75 mm lehký kanon s plochou drahou a 105 mm lehká houfnice s drahou zakřivenou. KL.

Z cizích revuí.

Kapitán děl. Karel Gruncel:

Jak vyřadit z činnosti nepřátelskou obranu proti útočné vozbě při útoku vlastních tanků?

(Německý názor tlumočený v „Mil.-Wochenblattu“ čís. 38/1938.)

Je jisto, že dnešní protitankové zbraně mohou být obránci při vhodném použití velice užitečné. Úspěch nebo nezdar útoku tanků závisí dnes hlavně na tom, zda se podaří útočníku vyřadit z činnosti větší část zbraní protitankových. Protitankové zbraně a překážky jsou hlavními prostředky obrany. Umělé překážky vhodně kombinované s terénem (přirozenými překážkami) mohou útok tanků ohrozit, zastavit anebo znemožnit.

Vysvětlení, zda je v určitém terénním úseku útok tanků možný a proveditelný, může dát jen důkladný průzkum pozemní i letecký. Dojdeme-li průzkumem k poznání, že terénní překážky jsou snadno překročitelné, je naděje, že se akce tanků s pomocí ostatních zbraní (pěchoty, ženistů) zdaří. Materiál potřebný k zdolávání protitankových překážek různého druhu musí mít s sebou čelní sledy tanků nebo jednotky, jejichž speciálním úkolem je vytvořit potřebné průchody pro tanky (ženisty, pěchota). Je třeba však vyzkoušet prakticky, zda mohou ženisté pod záštitou pěchoty proniknout bez podpory útočných vozů tak daleko, aby připravili v překážkách pro tanky dostatečný počet průchodů.

Narazí-li útočné vozy náhle na překážky takového druhu, které nelze rychle zdolat ani s pomocí pěchoty a ženistů, musí si najít kryté místo, kde by byly chráněny před střelami protitankových zbraní. Bude to ovšem velmi obtížné manévrování. Tímto manévrem tanků nesmí se však dát strhnout pěchota. Jejím úkolem musí být vytvořit záštitu ženistům, kteří se pokusí o vytvoření potřebných průchodů.